

и Взопъ като се прострѣлъ предъ него, спорѣдъ
обычая на Ижѣтски тѣ народы, разказахъ мѣ
слѣдующиѣ-тъ басниѣ.

Нѣкой ловилъ на полето си скакалцы и по-
слѣчай уловилъ щорче; той се приготвилъ да го
уѣѣ тѣй, както уѣивалъ първы-тѣ; но той часъ
щорчето мѣ казало: съ какво те азъ обидѣхъ
защо ты тѣй сѣрдито искашъ да постѣпишъ
съ мене? азъ не съмъ ти алъ хлѣба, и ника-
къвъ вѣдъ не ти стрѣвамъ! азъ не имамъ
нищо освѣнъ гласъ, и го употребавамъ на не-
винно удоволствіе: като пѣѣ свтринъ и вечеръ
Белнкій Господарь! ты си тойзи ловецъ; а азъ
—оловенно-то Щорче! освѣнъ гласъ въ мене
нѣма нищо; и азъ вѣрно не быхъ держалъ съ
него да те обидѣ.

На Врежа аресала тѣзи басниѣ; и глезато
вдигнахъ Взопа, но еще былъ сѣрдитъ на Са-
мосцы-тѣ, и не мѣслагъ да ги прости. То-
гасъ Взопъ разказахъ и другъ басниѣ, тай н
та аресала на Лидійскій Царь, что-то и преста-
налъ отъ да се сѣрди.

„Нѣкога на овце-тѣ и вѣлцы-тѣ, като